

1. [redacted] ת.ז. [redacted]
2. [redacted] ת.ז. [redacted]
3. [redacted] ת.ז. [redacted]
4. [redacted] ת.ז. [redacted]
5. [redacted] ת.ז. [redacted]
6. [redacted] ת.ז. [redacted]
7. [redacted] ת.ז. [redacted]
8. מרכז אלמיזאן לזכויות אדם בעזה
9. רופאים לזכויות אדם
10. עדאלה - המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל
11. גישה – מרכז לשמירה על הזכות לנוע
על ידי ב"כ עוה"ד מונא חדאד ; סיגי בן ארי ; אסנת כהן ליפשיץ ;
מוריה פרידמן שריר מ"גישה
רחוב הרכבת 42, תל-אביב 67770
טלפון : 03-6244120 ; פקס : 03-6244130

העותרים 1-11

נ ג ד

1. ראש הממשלה
2. שר הביטחון
3. מתאם פעולות הממשלה בשטחים
4. מנהלת תיאום וקישור לרצועת עזה

על ידי פרקליטות המדינה,
משרד המשפטים, ירושלים
טלפון : 02-6466590 02-6466131 ; פקס' : 02-6467011

המשיבים

הודעה משלימה מטעם המשיבים

בהמשך לדיון שהתקיים בעתירה ובהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 20.8.2018, מתכבדים המשיבים 1-4 (להלן: **המשיבים**), להגיש הודעה משלימה מטעמם לעתירה, כדלקמן.

1. עניינה של העתירה בהחלטת המשיבים לדחות את בקשתן של העותרות 1-7 (להלן: **העותרות**) תושבות רצועת עזה, להיכנס ל**ישראל** לצורך קבלת טיפול רפואי **בישראל**, בשל היותן קרובות משפחה מדרגה ראשונה לפעילי ארגון הטרור חמאס. ויודגש, כי המשיבים נכונים לאשר את כניסתן של העותרות לישראל, לשם מעבר לקבלת טיפול רפואי באיו"ש, בירדן או במדינה אחרת.
2. כפי שעידכנו המשיבים, בחינה מחודשת על-ידי גורמי הביטחון העלתה כי העותרות 1 ו-5 אינן קרובות משפחה מדרגה ראשונה של איש המשויך לארגון החמאס ועל-כן, אושרה כניסתן של העותרות הנ"ל לישראל לצורך קבלת טיפול רפואי במחלת הסרטן.

3. החלטת המשיבים בעניינן של העותרות מיישמת את מדיניות הממשלה, כפי שאושרה בהחלטת ועדת השרים לענייני ביטחון לאומי (להלן: **הקבינט המדיני-ביטחוני** או **הקבינט**) ב/172 מיום 1.1.2017 (להלן: **החלטה ב/172**) אשר הורתה על מספר צעדים אופרטיביים שיהוו מנופי לחץ על חמאס בנושא השבת השבויים והנעדרים (להלן: **שו"ן**) ובכלל כך הורתה "לבטל יציאת בני משפחות אנשי חמאס מעזה לטיפולם רפואיים בישראל".

4. החלטת הקבינט משרתת שיקול ביטחוני והומניטארי חשוב – קידום השבתם לישראל של אזרחים ישראלים ושל גופות חללי צה"ל המוחזקים בידי ארגון חמאס ברצועת עזה.

5. כפי שצוין בתגובה המקדמית מטעם המשיבים לעתירה מיום 7.8.2018 (להלן: **תגובת המשיבים**), המדינה עמדה על אופן יישום החלטת הקבינט ב/172 במסגרת תשובתה לבג"ץ 8627/18 **גולדין נ' ממשלת ישראל** מיום 14.1.2018. במסגרת תשובה זו ציינה המדינה, בין היתר, כי "הפרשנות המחייבת באשר להחלטת הקבינט מעתה ואילך היא, כי החלטת הקבינט חלה ככתבה וכלשונה על גורמים אשר על פי נתוני גורמי הביטחון משויכים לארגון חמאס, ועל כל מי שנמנה על קרוביו מדרגה ראשונה של אדם המשוך לארגון חמאס, והכל בהתאם למגבלות המשפטיות בעניין זה. כן נקבע כי מניעת כניסה גורפת של אנשי חמאס ובני משפחותיהם לטיפול רפואי לא תכלול מניעת כניסה לצורך טיפולים מצילי חיים. בנוסף נקבע כי תתאפשר בחינה פרטנית (באמצעות המתפ"ש) גם של בקשות לטיפול רפואי דחוף ומשמעותי שאין לו חלופה ברצועת עזה" (ר' סעיף 21 לתגובה המשיבים, וסעיף 35 **למש/4**).

6. אולם, בהמשך לכך וכמפורט בסעיף 24 לתגובת המשיבים, משרד הביטחון עידכן את מדיניותו בנושא כהמשך ליישום החלטת הקבינט ב/172. לפי המדיניות העדכנית, כאשר אין אפשרות לקבל ברצועת עזה טיפול רפואי מציל חיים או טיפול רפואי שבהעדרו טעם החיים משתנה כליל עבור אנשים המשויכים לארגון חמאס ובני משפחותיהם מדרגה ראשונה, תתאפשר יציאתם של אלה מעזה ומעברם דרך ישראל, לשטחי האזור, לירדן או לכל יעד אחר בחו"ל, לשם קבלת טיפול רפואי בכפוף לבדיקה ביטחונית פרטנית.

7. **כחריג** למדיניות זו, נקבע על ידי שר הביטחון, כי **תתאפשר יציאה מרצועת עזה וכניסה לישראל לצורך קבלת טיפול רפואי מציל חיים בה, בכפוף לבדיקה ביטחונית פרטנית, אם מתקיים אחד מהחריגים הבאים:**

הראשון, במקרים בהם נדרש טיפול רפואי מציל חיים מייד;

השני, במקרים בהם לא ניתן לקבל טיפול מציל חיים באיו"ש או בחו"ל **מסיבות שאינן כלכליות גרידא**, גורמי מתפ"ש יוכלו לשקול לאפשר כניסה לטיפול בבתי-חולים פרטיים בישראל, ובמקרים חריגים המצדיקים זאת, בבתי-חולים אחרים בישראל;

השלישי, ביחס לקטינים שטרם מלאו להם שש-עשרה שנים, כאשר אין אפשרות לקבל טיפול רפואי מציל חיים או טיפול שבהעדרו טעם החיים משתנה כליל ברצועת עזה, ותאפשר יציאתם של אלה, בליווי מלווה מקרבה ראשונה מרצועת עזה ומעברם דרך ישראל, לשטחי יהודה ושומרון, לירדן או אל יעד אחר בחו"ל לצורך קבלת טיפול רפואי, וכן **יינתן שיקול דעת לגורמי מתפ"ש, במקרים המצדיקים זאת**, לאשר כניסתם של אלה לטיפול בבתי-חולים פרטיים בישראל, ובמקרים המצדיקים זאת, בבתי חולים אחרים בישראל.

כל זאת בכפוף **לבדיקה ביטחונית פרטנית של מלווה הקטין** ולהצגת התחייבות תשלום על ידי הרשות הפלסטינית.

8. חריגים אלה מייצגים את אופן יישום החלטת הקבינט ב/172 ופירוט פרשנות המשיבים שהוצגה גם בבג"ץ גולדין הנזכר לעיל, לפיה אין למנוע יציאה מעזה כאשר מדובר ב"טיפול רפואי מציל חיים".

9. עמדתו של היועץ המשפטי לממשלה, לאחר שבחן מדיניות זו והחריגים לה, היא כי לא נפל פגם משפטי במדיניות זו שיכול להצדיק התערבות משפטית בה, וכי מדובר בעמדה סבירה ומידתית. לאור האמור יש להורות על דחייתה של העתירה שבכותרת.

10. **לצד האמור, נבקש לעדכן את בית המשפט הנכבד כי אתמול, 21.8.18, הנחו ראש הממשלה ושר הביטחון לפתוח בעבודת מטה ממשלתית שתבחן באופן כולל את מדיניות מדינת ישראל ביחס להענקת טיפולים רפואיים לתושבי רצועת עזה בישראל בכללותם, בשים לב להיחלשות הזיקה לרצועת עזה מאז שנת 2005. זאת, להבדיל ממתן אפשרות לתושבי רצועת עזה לעבור דרך שטח מדינת ישראל לצורך קבלת טיפולים רפואיים בשטחי איו"ש או במדינות אחרות.**

11. באשר ליישום מדיניות שר הביטחון והחריגים בנסיבותיהן הפרטניות של חמש העותרות, שכפי שהובהר בדיון שהתקיים ביום 20.8.18 הן קרובות משפחה מדרגה ראשונה של אנשי ארגון הטרור חמאס, הרי שעמדת המשיבים לפיה תתאפשר יציאתן מעזה לצורך מעבר לאיו"ש, לירדן או לכל מדינה אחרת בחו"ל לצורך קבלת טיפול רפואי בה, וכי לא תותר בקשתן לקבל טיפול רפואי דווקא בישראל – **עומדת בעינה**.

כפי שהוסבר לעיל, טענה להעדר יכולת כלכלית גרידא, בין אם העותרות אינן יכולות להרשות לעצמן טיפול רפואי בחו"ל בשל עלותו הגבוהה ובין אם בשל כך שכטענת העותרות הרשות הפלסטינית לא נוהגת לאשר התחייבות לתשלום עבור טיפול רפואי בחו"ל, אינה נופלת בגדרי החריג השני שתואר לעיל ואינה מבססת כל חובה על מדינת ישראל לאפשר מתן טיפול רפואי לעותרות בישראל.

12. המשיבים סבורים כי עמדתם בעניין של העותרות, ניתנה בסמכות, משרתת תכלית ביטחונית והומניטארית חשובה ביותר ועומדת בדרישות הסבירות והמידתיות. נסביר עמדה זו בתמצית. זאת נעשה על רקע לוחות הזמנים הקצרים שנקצבו לטיפול בעתירה.
13. נקודת המוצא לעניינו, היא כי לעותרות, תושבות רצועת עזה, אין כל זכות קנויה שבדין להיכנס לישראל, גם אם לצורך מעבר לאיו"ש או חו"ל. לא זו אף זו, נקודת המוצא הכללית שנקבעה בסעיף 2 לחוק הכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003, היא שלא יינתנו היתרי שהיה בישראל לתושבי רצועת עזה. עם זאת, על אף נקודת מוצא זו, מוסיף סעיף 3 לחוק וקובע כי רשאי "מפקד האזור", ובעניינו – הגורמים המוסמכים במת"ק עזה – לתת היתר שהיה לתושב רצועת עזה בישראל למטרת טיפול רפואי; עבודה בישראל; או למטרה זמנית לתקופה שאינה עולה על שישה חודשים במצטבר.
14. בית המשפט הנכבד קבע פעמים רבות לאורך השנים כי למדינת ישראל סמכות רחבה ושיקול דעת נרחב לקבוע מי ייכנס לתחומה וכי לזר אין כל זכות שבדין להיכנס לשטחה הריבוני של המדינה, גם לצרכי מעבר לאיו"ש או לחו"ל (ראו, למשל, לעניין זה: בג"ץ 482/71 קלרק נ' שר הפנים, פ"ד כז(1), 113; בג"ץ 431/89 קנדל נ' שר הפנים, פ"ד מו(4) 505; בג"ץ 5268/08 ענבר נ' אלוף פיקוד הדרום (ניתן ביום 9.12.09) (להלן: **עניין ענבר**)).
15. עמדתו של בית המשפט הנכבד כאמור אף עולה בקנה אחד עם המשפט הבינלאומי, כמו- גם עם המשפט הנוהג במדינות העולם, לפיו כל מדינה שומרת לעצמה זכות לקבוע אילו זרים ייכנסו אליה.
16. **הדברים לעניין ריבונות המדינה לקבוע מי נכנס בשעריה, יפים מדרך קל וחומר, כאשר בעניינו מדובר בתושב "שטח עוין" המצוי במצב לוחמה מתמשך עם ישראל.** בהקשר זה, ובשים לב לנקודת המוצא שעליה עמדנו לעיל, נפנה שוב לקביעותיו של בית המשפט הנכבד, בעניין ענבר, שם נקבע כדלקמן:

"נקודת המוצא בהקשר זה הינה - וביתר-שאת נוכח החלטת ועדת השרים - כי אין לאף זר זכות קנויה להיכנס לישראל ולמדינה נתון מכוח עקרון הריבונות שיקול דעת רחב לקבוע מי יכנס לתחומיה ומי יורחק ממנה אם אינו רצוי בה עוד...."

מקובלת עלינו טענת המדינה כי הוראות אלה אין בהן כדי לשלול ממדינה ריבונית את הכוח העומד לה למנוע מזרים, ועל אחת כמה וכמה זרים הנמנים עם אוכלוסייתה של ישות עוינת, את הכניסה לתחומיה גם אם כניסה זו נועדה לביקור קרובי-משפחה הכלואים אצלה." [ההדגשות אינן במקור]

17. מדיניות התנועות בין מדינת ישראל לרצועת עזה, המגבילה את הכניסה לישראל גם אם לצורך מעבר לאיו"ש או לחו"ל, למקרים הומניטאריים חריגים, נקבעה על בסיס שיקולים מדיניים וביטחוניים שונים, וביניהם: עליית החמאס לשלטון ברצועת עזה; פעולותיהם הבלתי פוסקות של ארגוני הטרור הפועלים ברצועת עזה נגד מדינת ישראל,

באמצעות ירי רקטות לעבר ישראל, פיגועים, וניסיונות אחרים לפגוע באזרחים וחיילים; מאמצייהם של ארגוני הטרור ברצועה לעשות שימוש עוין בתושבי רצועת עזה אשר אושרה כניסתם לישראל. יפים לעניין זה דבריו של השופט רובינשטיין בבג"ץ 495/12 עזאת נ' שר הבטחון (בדעת מיעוט, פורסם באר"ש, 24.9.12):

"אין מחלוקת בין הצדדים ומכל מקום אין ספק, שהמשיבים זכאים בנסיבות הקיימות – המצערות – לנקוט מדיניות המגבילה כניסה לישראל וגם כזו המבדלת בין עזה לאי"ש, כדי להבטיח אינטרסים ישראלים בטחוניים ומדיניים על פי אחריותם. אין גם ספק, כי הם רשאים לשקול שיקולים מדיניים רחבים להגשמת המדיניות, אם בלבוש שיקולים המוניטריים-כלכליים כמו בעניין הסוחרים ואם בגדרם של שיקולי מדיניות חוץ רחבים יותר." [ההדגשה אינה במקור]

וראו גם דבריה של כב' המשנה לנשיא (כתוארה אז) נאור בסעיף 2 לחוות דעתה בבג"ץ 495/12 הנ"ל.

18. על-כן, במקרים הומניטאריים וחריגים בלבד מתאפשרת כניסתם של תושבי רצועת עזה לישראל, גם לצורך מעבר לאי"ש או לחו"ל, כמפורט במסמך סטטוס ההרשאות עליו עמדנו בתגובה. וזאת בכפוף לשיקול דעתה של מדינת ישראל, שכאמור לא מוטלת עליה כל חובה בעניין זה, ובכלל כך בכפוף להחלטת הקבינט מושא ענייננו.

19. כאמור לעיל, נקודת המוצא לענייננו, אשר עליה חזר בית המשפט הנכבד פעמים רבות לאורך השנים, היא כי למדינת ישראל סמכות רחבה ושיקול דעת נרחב לקבוע מי ייכנס לתחומה, וכי אין לזר כל זכות שבדין להיכנס לשטחה הריבוני של המדינה, גם לצרכי מעבר. עקרון זה נובע הן מכללי המשפט הבין-לאומי והן מדיני הכניסה לישראל, המקנים למדינה שיקול דעת נרחב ביותר באשר לכניסת זרים לתחומה. הדברים יפים מדרך של קל וחומר כאשר בענייננו מדובר בתושב שטח עוין המצוי במצב לוחמה מתמשך עם ישראל.

20. עוד נזכיר כי החל משנת 2007 שולט בעזה ארגון הטרור חמאס, ולאורך השנים בוצעו על ידו פעולות טרור שונות, לרבות על דרך ביצוע ירי תלול מסלול לעבר ישראל. בעניין זה נפנה לדבריה של כבוד הנשיאה ביניש בבג"ץ 9132/07 אלבסיוני נ' ראש הממשלה, (פורסם בנבו, 30.01.2008) (להלן: עניין אלבסיוני) אשר קבעה, בין היתר, "כי רצועת עזה נשלטת על-ידי ארגון טרור רצחני, הפועל ללא לאות לפגיעה במדינת ישראל ובתושביה, ומפר כל כלל אפשרי של המשפט הבינלאומי בפעולותיו האלימות, המופנות ללא אבחנה כלפי אזרחים – גברים, נשים וילדים [...]". על רקע מצב דברים זה, הגדירה ועדת השרים לענייני ביטחון לאומי את רצועת עזה כ"שטח עוין", ומדיניות התנועות בין מדינת ישראל לרצועת עזה נקבעה על בסיס שיקולים מדיניים וביטחוניים שונים. כמו כן, לצורך התמודדות עם הטרור הפלסטיני ובמסגרת זכותה וחובתה של מדינת ישראל להגן על עצמה ולספק ביטחון לאזרחיה, ישראל אף נקטה לאורך השנים צעדים שונים כנגד ארגוני הטרור ופעיליהם, ואף בוצעו על ידה מספר פעולות צבאיות ברצועת עזה (כדוגמת מבצע

"עופרת יצוקה", מבצע "עמוד ענן" ומבצע "צוק איתן"), שתכליתם השבת הביטחון לתושבי מדינת ישראל.

21. עם יישום תכנית ההתנתקות בשנת 2005, עזבו כל כוחות צה"ל את רצועת עזה ובוטל הממשל הצבאי בשטח. מצב דברים זה, הביא למעשה לסיום התפיסה הלוחמתית של ישראל ברצועה. כפועל יוצא מכך, החל מאותה עת, ישראל איננה נושאת עוד בחובות ביחס לתושבי הרצועה הנובעות מדיני התפיסה הלוחמתית, ובכלל זה החובה הכללית לדאוג לרווחת האוכלוסייה המקומית ולשמור על הסדר הציבורי בתוכה. עמדה זו התקבלה על-ידי בית המשפט העליון **בעניין אלבסיוני**. במסגרת פסק הדין, קבע בית המשפט כי החובות המשפטיות הישראליות כלפי רצועת עזה נובעות ככלל מן העימות המזוין שמתקיים בין מדינת ישראל לבין החמאס ויתר ארגוני הטרור הפלסטיניים; ממידת שליטתה של ישראל במעברי הגבול שבינה לבין רצועת עזה; וכן מהמצב שנוצר לאחר שנות השלטון הצבאי הישראלי באזור, אשר בעקבותיו נוצרה אותה עת תלות כמעט מוחלטת של רצועת עזה באספקת החשמל מישראל.

22. יצוין, למען הסר ספק, כי בית המשפט הנכבד חזר על הקביעה ביחס לסיום התפיסה הלוחמתית ובהתאם העדר תחולת דיני התפיסה הלוחמתית בעזה פעמים רבות ואף הפנה אליה במסגרת פסיקתו האחרונה בעניין **הוראות הפתיחה באש** (בג"ץ 3003/18 יש דין נ' הפרקליט הצבאי הראשי) (פורסם בנבו 24.05.2018). כך, המשנה לנשיאה כב' השופט ח' מלצר ציין בפסק דין זה כי: "...מאז ביצוע ההתנתקות – אין לישראל "שליטה אפקטיבית" בנעשה ברצועת עזה", תוך הפנייה לקביעת ביהמ"ש בעניין אלבסיוני, על פיה על אף העדר תפיסה אפקטיבית ברצועה, "בתקופת לחימה בין ישראל לבין מי ששולט ברצועת עזה עדיין יש לקיים את דיני הלחימה." (פסקה 51 לפסק הדין).

23. דינים אלו אינם מצביעים על חובה לאפשר לנתיני ישות עויינת להיכנס לשטחה של מדינה המצויה במצב של עימות מולה, לצורך קבלת טיפול רפואי בשטחה של אותה מדינה.

24. אשר על כן, המשיבים סבורים כי דין טענות העותרות במישור הבינלאומי להידחות גם הן.

25. להשלמת התמונה יצוין, כי אף לפי הסכם הביניים הישראלי-פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה, אשר נחתם בין מדינת ישראל לבין אש"ף, האחריות בתחום הבריאות של האוכלוסייה הפלסטינית באיו"ש וברצועת עזה הועברה לידי הרשות הפלסטינית. בנסיבות אלו, לא מוטלת על המשיבים כל חובה לספק וודאי שלא לממן טיפולים רפואיים לתושבי האזור. ודאי שכך הוא ביחס לתושבי רצועת עזה, בנסיבות בהן החל משנת 2007 מהווה רצועת עזה ישות עוינת הנשלטת בידי ארגון טרור המנהל לחימה בלתי פוסקת עם ישראל. ראו לעניין זה בג"ץ 4920/06 **רופאים לזכויות אדם נ' מפקד כוחות צה"ל** (טרם פורסם, ניתן ביום 25.6.06), שם נקבע "כפי שצוין ובצדק, אין לעותר 2,

זכות קנויה להיכנס לישראל. כידוע בהתאם להסכם הביניים האחריות על תחום הבריאות באזור הועברה לרשות הפלסטינית. כיוון שכך, על העותר לפנות אל הרשות הפלסטינית בבקשה לסייע במימון הטיפול הרפואי בו על כל הכרוך בכך, לרבות התנאים שנקבעו".
[ההדגשה אינה במקור]

26. **על יסוד כל אלה סבורים המשיבים כי לא מוטלת עליהם כל חובה שבדין לאשר כניסתן של העותרות לישראל לצורך קבלת טיפול רפואי בה.**

27. מעבר לכך, המשיבים סבורים כי יישום מדיניות שר הביטחון והחריגים בעניינן של העותרות, אינו מבסס עילה המצדיקה התערבותו של בית המשפט הנכבד בשיקול הדעת של המשיבים בעניינן של העותרות.

28. במקרה דנן, המשיבים הפעילו שיקול דעת והחליטו לאשר כניסתן של העותרות לישראל לצורך מעבר לאיו"ש או לכל יעד אחר וזאת מטעמים הומניטאריים ומעבר לחובתם על פי הדין. החלטה זו נותנת מענה הומניטארי מצד המדינה באשר היא מתירה יציאתן של העותרות מהרצועה על מנת לקבל טיפול רפואי בחו"ל.

29. זאת ועוד, החלטת המשיבים כאמור נותנת מענה הומניטארי לעותרות – מעבר לחובתם על פי הדין - על ידי התרת יציאתן מעזה וכניסתן לישראל לשם מעבר לחו"ל לצורך קבלת טיפול רפואי. לצד האמור, ההחלטה נותנת מענה לתכלית ביטחונית והומניטארית חשובה ביותר, אשר עומדת מנגד, והיא יישום החלטת הקבינט אשר מהווה צעד אפקטיבי לקידום השבתם לישראל של אזרחים ישראלים ושל גופות חללי צה"ל המוחזקים בידי ארגון חמאס ברצועת עזה.

בעניין תכלית השו"ן, קיימת חוות דעת של מתאם שו"ן והיא תוצג לעיון בית המשפט הנכבד ככל שיבקש זאת במעמד צד אחד.

30. החלטת המשיבים היא גם מידתית, בין היתר, משזו אינה סותמת את הגולל על בקשת העותרות, ומאפשרת לשוב ולשקול את עניינן במקרים חריגים ובכלל כך, בהתאם לחריג השני ורק כאשר יתברר כי הטיפולים אינם זמינים בירדן או ביעד אחר בחו"ל. ודוק: טענה לחוסר יכולת כלכלית או טענה שאינה קשורה בזמינות הטיפול הרפואי המבוקש בירדן או ביעד אחר בחו"ל, אינה נופלת בגדר החריג השני. כאמור לעיל, הרשות הפלסטינית היא האחראית מכוח המשפט הבינלאומי ומכוח הסכם הביניים לספק שירותי בריאות לתושבי עזה וטענת העותרות **והערכתן** כי הרשות לא תממן את עלות הטיפול בירדן או ביעד אחר בחו"ל אינה מקימה חובה, לא כל-שכן אינה מבססת עילה להתערבות בשיקול דעתו של המפקד הצבאי בהחלטה בעניינן של העותרות. המדובר בעניין המצוי במערכת היחסים שבין העותרות לבין הרשות הפלסטינית. קבלת טענת העותרות במישור זה, משמעה הטלת חובה, יש מאין, על מדינת ישראל להכניס כל תושב עזה הנזקק לטיפול רפואי לישראל, ככל שהרשות הפלסטינית תסרב לממן עבורו טיפול

- רפואי בחו"ל, ולכך אין בסיס. לשם המחשה – נניח שהרשות הפלסטינית תסרב לאפשר לתושב עזה טיפול רפואי חיוני הנדרש לו בבית חולים בתחומי הרצועה, הרי גם אז יכול ותטען לקיומה של "חובה" כביכול על ישראל להכניסו לשטחה לצורך קבלת טיפול רפואי, ומובן כי אין לדברים כל יסוד.
31. בעניין אחרון, יצוין כי לפי בדיקת גורמי המתפ"ש, עלה כי לרשות הפלסטינית הסכמים עם בתי חולים בירדן וכי ביכולתה של הרשות לספק התחייבות עבור טיפולים רפואיים בבתי חולים בירדן.
32. ודוק: במספר עתירות לבית המשפט הנכבד בעניין בקשה של תושבי עזה או האזור להיכנס לישראל לקבלת טיפול רפואי, הציע בית המשפט הנכבד את האפשרות להתרת יציאתם של עותרים בעתירות מעזה וכניסתם לישראל לצורך מעבר למדינה אחרת (לרוב למצרים או לירדן) כמענה מידתי לעתירה (ראו והשוו: בג"ץ 9522/07 **עמותת רופאים לזכויות אדם נ' מפקד כוחות צה"ל בעזה**, שם בסעיף 6 להחלטה מיום 28.11.2007); בג"ץ 5786/07 **עמותת רופאים לזכויות אדם נ' מפקד כוחות צה"ל** (טרם פורסם, ניתן ביום 2.7.2007).
33. זאת ועוד, המציאות בשטח מלמדת כי פנייתם של תושבי עזה לקבלת שירותי רפואה בחו"ל מתאפשרת ומיושמת. כך למשל בשנת 2017 אושרו 3084 בקשות לקבלת טיפול רפואי בחו"ל המהוות כ-10% מכלל הבקשות שהוגשו (30,188 בקשות) ואושרו כ-5230 בקשות לקבלת טיפול רפואי באיו"ש (5230) המהוות 17% מכלל הבקשות. נכון ל-19.8.2018, אושרו בשנת 2018 1255 בקשות לקבלת טיפול רפואי בחו"ל המהוות כ-7% מתוך 17,376 הבקשות שהוגשו, וכן אושרו 3023 בקשות לקבלת טיפול רפואי באיו"ש, שהן כ-17% מכלל הבקשות.
34. מעבר לכל אשר פורט, חשוב להדגיש כי מעבר רפיח המאפשר תנועה מרצועת עזה למצרים וממצרים לרצועת עזה פתוח בימים אלה. מעבר זה מצוי בשליטת מצרים וחמאס ואינו מצוי בשליטה ישראלית. עובדה זו מחדדת ומדגישה את **האפשרות של תושבי רצועת עזה לצאת לקבל טיפול רפואי מחוץ לרצועה** במצרים או במדינה אחרת אליה יצאו דרך מצרים, ומחדדת את העדר העילה המשפטית לחיוב המדינה לאפשר כניסה דווקא לישראל לצורך קבלת טיפול רפואי.
35. על יסוד כל אלה המשיבים יטענו כי בנסיבות העניין דנן, העתירה אינה מקימה עילה להתערבות בית המשפט הנכבד בהחלטת המשיבים בעניינן של העותרות.
36. מעבר לכל זאת נזכיר כי סוגיית אופן יישום החלטת הקבינט מושא ענייננו היא מהסוגיות הקשורות באופן מובהק ביחסי החוץ והביטחון של המדינה אשר בקשר להן נתון לממשלה שיקול דעת רחב. בשים לב לכך, המדינה סבורה כי דין העתירה להידחות גם בשים לב להיקף ההתערבות המצומצם ביותר של בית המשפט הנכבד בסוגיות מעין אלו

(ראו למשל: בג"ץ 1177/06 באואר נ' ממשלת ישראל; בג"ץ 4018/06 משלט – מכון משפטי לחקר טרור נ' ממשלת ישראל).

37. אשר על כן, המשיבים סבורים כי דין העתירה להידחות.
38. העובדות בסעיפים 2, 11, 31, 33 ו-34 לתגובה זו נתמכת בתצהירו של משה טטראשוילי ממתפ"ש; העובדות המפורטות בסעיפים 6-8 ו-10 נתמכות בתצהירו של שרום שלום ראש מטה שר הביטחון. סעיף 10 נתמך בתצהירו של מאיר בן שבת, ראש המטה לביטחון לאומי.
39. על יסוד האמור מתבקש בית המשפט הנכבד לבטל את הצו על תנאי ולדחות את העתירה בהעדר עילה להתערבות בהחלטת המשיבים בעניינן של העותרות.

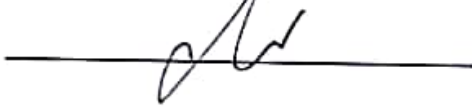
היום, י"א באלול תשע"ח
22 באוגוסט 2018

ערין ספדי-עטילה, עו"ד
ממונה על ענייני בג"צים (בפועל)
בפרקליטות המדינה

תצהיר

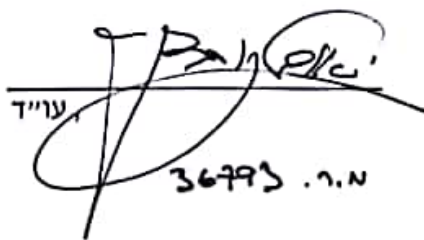
אני הח"מ, שלמה גולדברג, ת"ז 052715174, לאחר שהוזהרתי שעלי להצהיר את האמת וכי אם לא אעשה כן אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, מצהיר בזה כדלקמן:

1. אני מכהן כ יו"ר לשכת הרו"ט.
2. אני עושה תצהירי זה בתמיכה לעובדות המובאות בסעיפים 2, 11, 31, 33 ו-34 להודעה המשלימה מטעם המשיבים בבג"ץ 5693/18.
3. קראתי את התגובה האמורה. העובדות המצויות בסעיפים המנויים לעיל של התגובה ידועות לי מתוקף תפקידי והינן אמת למיטב ידיעתי.
4. אני מצהירה כי זה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

אישור

אני הח"מ, שלמה גולדברג, עו"ד, מאשר בזאת כי ביום 22.8.18 הופיע בפני מר שלמה גולדברג, המוכר לי אישית, ולאחר שהוזהרתי כי עליו להצהיר את האמת וכי אם לא יעשה כן יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, חתם בפני על תצהירו זה.

עו"ד
מ.ר. 36793

תצהיר

אני הח"מ, שרון אלון, ת"ז 07208508, לאחר שהוזהרתי שעלי להצהיר את האמת וכי אם לא אעשה כן אהיה צפוייה לעונשים וקבועים בחוק, מצהירה בזה כדלקמן:

1. אני מכהן כ ראש עיר הניצחון
2. אני עושה תצהירי זה בתמיכה לעובדות המובאות בסעיפים 6-8 ו-10 להודעה המשלימה מטעם המשיבים בבג"ץ 5693/18.
3. קראתי את הסעיפים האמורים. העובדות המצויות בהם ידועות לי מתוקף תפקידי והינן אמת למיטב ידיעתי.
4. אני מצהיר כי זה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

אישור

אני הח"מ, ענבר לינהרד, עו"ד, מאשר/ת בזאת כי ביום 22.8.18 הופיע בפני מר שרון אלון, המוכר לי אישית, ולאחר שהוזהרתי כי עליו להצהיר את האמת וכי אם לא יעשה כן יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, רתם בפני על תצהירו זה.

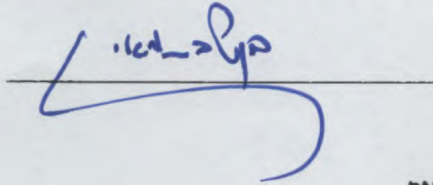
ענבר לינהרד, עו"ד
אגף חינוך חטטני למשרת חניטון
מ.ר 76137

עו"ד,

תצהיר

אני הח"מ, מאיר בן שבת, לאחר שהוזהרתי שעלי להצהיר את האמת וכי אם לא אעשה כן אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, מצהיר בזה כדלקמן:

1. אני מכהן כיועץ לביטחון לאומי וראש המטה לביטחון לאומי.
2. אני עושה תצהירי זה בתמיכה לעובדות המובאות בסעיף 10 בהודעה המשלימה מטעם המשיבים בבג"ץ 5693/18.
3. העובדות המצויות בסעיף 10 ידועות לי מתוקף תפקידי והינן אמת למיטב ידיעתי.
4. אני מצהיר כי זה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

אישור

אני הח"מ, אדם וולפסון, עו"ד, מאשר בזאת כי ביום 22.08.2018 הופיע בפני מר מאיר בן שבת, המוכר לי אישית, ולאחר שהוזהרתי כי עליו להצהיר את האמת וכי אם לא יעשה כן יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, חתם בפני על תצהירו זה.

~~אדם וולפסון, עו"ד
מ.ר. 61700~~